

L'ALT EMPORDÀ

joan ferrerós

Sociovergència figuerenca | Aquest matrimoni de conveniència –sense amor, ai las!– entre l'alcalde Santi Vila i Pere Casellas va de mal borràs. De tant en tant afloren entre ells el que alguns inefables periodistes en diuen «desencontres» –l'afer del nonat Montessori figuerenc, etc.–, és a dir, topades; això sí: només dialèctiques i seguides de «calma tensa», com ells mateixos diuen. A vegades el curtcircuit és unilateral: el dia dels Morts, a l'homenatge institucional retut als assassinats pel nazisme i les rereguardes del 36, el primer tinent d'alcalde, equivocant-se de lloc, incontinent i oblidant que té un camarada exalcalde encausat, evoca la corrupció del moment i esquitxa tothom; a Figueres s'ha fet i es fa molt de teatre, a l'escenari, vull dir. N'ha fet Casellas? Eren els dies del tradicional Tenorio i potser volia emular Don Juan en allò de «Por doquiera que fui, la razón atropellé, la virtud escarnecí...».

De fet Vila mana molt i els socialistes, uns viuen i uns altres controlen –controlen!– algunes regidories des d'on practiquen l'autonomia i el sobiranisme que tant detesten. I això no ho dic per dir: l'estudi encarregat pel mateix Ajuntament a l'empresa LC Project conclou que el consistori funciona com un «regne de taifes» caracteritzat per falta de recursos, descoordinació i poca planificació. Poca planificació, tot i que s'han gastat gastat 2,9 milions d'euros per fer-ne estudis...! Vila i Caselles, Vila i Lluca, etc., en públic procuren dansar el minuet, però el vincle



només es manté no pas per l'interès sinó pel capital: el capital polític que, bé que malament, abassega Santi Vila, i diversos passaments que procuren les tinències d'alcaldia, l'estatus de regidor, etc.

Discussing Catalonia | Un insòlit debat en llengua anglesa, organitzat per *Catalonia Today*, setmanari en anglès editat per *El Punt*, es produí al saló Monturiol del Casino Esport - Fundació Miquel. Ryan Chandler, director de la publicació literària en anglès *Barcelona Ink*, hi debaté amb Matthew Tree, escriptor, la realitat i el futur (polític) catalans, moderats per Gary Gibson, periodista de la BBC. Chandler defensà la Catalunya espanyola i Tree una Catalunya independent. Tots tres amb la llegendaria flegma britànica. No era ple, com digueren les cròniques: hi havia 26 persones, professors d'anglès la major part, dos polítics (Canet i Lluca), algun periodista o afí, un jove i un servidor. On eren els centenars d'alumnes d'acadèmies d'idiomes i de batxiller espavilats en anglès? Dèficit informatiu, *menfotisme* global? Hi haurien après que el país és més complex que Polònia

Breus | Foto d'alcaldes socialistes per fer costat a un Nadal qüestionat per la carretera de la Bisbal: el partit és primer que els veïns. L'Ajuntament de Roses és el primer de l'Empordà a dir *no* a la consulta per la independència. Es presenta a El Jardí el *Diccionari de l'Alt*



Empordà d'Inés Padrosa: així hi poden assistir molts dels ressenyats vius i familiars seus. També a El Jardí se celebra un record-homenatge cívic i musical al pianista figuerenc establert a París Josep Falgarona; Josep Valls fa la glossa de l'homenatge, i hi actuen l'Orquestra de Cambra de l'Empordà i el jove pianista Joel Riu, que interpreta una obra de Santi Escura. L'Associació d'Amics de la Viquipèdia dels Països Catalans ha celebrat la seva segona trobada a l'Institut Ramon Muntaner: el català, quinzena llengua en articles d'entre les dues-centes del diccionari. El Museu Dalí adquireix dos quadres en un, pintats a cada banda de la tela: *Nimfes i senyoretas a la font del jardí*, i *Figura d'esquenes* (la germana del pintor Anna M.). (Fe d'errada. En la crònica del número anterior vaig escriure *Vilajuïga* on havia de dir *Palau-saverdera*. Va ser un lapsus, i me'n disculpo.)

EL BAIX EMPORDÀ

gerard prohías

El Halloween, ni hi és ni se l'espera | La diada de Tots Sants passa de puntes per casa nostra. Només als cementiris i a les floristeries s'hi pot trobar aquell aire fumejant de tardor. A la resta, les carabasses ho inunden tot. Dels moniatos, pobrots, a penes se'n sap res i a penes se'ls recorda. A Vall-llobrega, per exemple, fa anys i anys que s'hi organitza una festa de Halloween. No sé



gaire bé com funciona, però l'organització omple les bústies demanant que només es donin caramels (*xuxes*, deien enguany; cal no confondre-ho amb *xuixos* -sí, l'acudit és dolent, ho sé-) a partir de 2/4 de 8, i que abans intentem estar-nos-en. Un cop es fa fosc, tot de nens i nenes disfressats amb túniques obscures corren pel carrer i toquen els timbres de les cases parant la mà. Amb la por que em bombardegin amb ous (també desconec aquest costum), intento explicar-los que a casa meva celebrem la castanyada, que el Halloween ni ha vingut ni se l'espera. Em miren estranyats, com si la meva frase em convertís en un animaló estrambòtic. Em miren com mirarien un ornitorinc, per exemple. I se'n van sense dir res.

La ce majúscula sí que hi és, i se l'espera | A Sant Feliu, es declaren segurs que la presumpta pugna entre Carmen Cervera i el seu fill Borja Thyssen (al *Sálvame* del Jorge Javier, premiat recentment amb l'Ondas, no s'han cansat d'emetre imatges de la baronessa i aventurar malastrugances entre mare i fill) no farà trontollar l'acord per al Centre d'Art de Pintura Catalana Carmen Thyssen-Bornemisza. De ben segur que no. És clar que no. Només faltaria! Hi ha qui diu que a Sant Feliu els ha tocat la rifa. Probablement, però també s'ho han *currat* molt. A les volubilitats casuals, cal enfrontar-s'hi amb la insistència finíssima dels pescadors de sards. Tant l'Ajuntament de Sant Feliu com la resta d'administracions compromeses estan fent la feina: aquest novembre han incorporat el Palau de l'Abat al futur espai museístic, en un acord de 75 anys amb el bisbat de Girona; i dels 13 milions del pres-

supost total, hem sabut que Madrid en posarà la meitat. Ara, a la Costa Brava, ja no tenim places de toros ni s'hi venen barrets mexicans (per cert, a Barcelona sí). Ara, els nostres projectes s'escriuen amb la ce majúscula.

Els FEDER ja hi són, i sempre se'ls espera | Sabem que només a través de la Cultura (la ce majúscula) serem la comarca capdavantera que volem ser. Finalment, anem acceptant l'obvietat que el nostre desenvolupament (sí, sí, també l'econòmic) només és possible a través de la cultura. O si més no, sense ser tan maximalistes, que la cultura n'és un ítem bàsic. Aquesta tardor, la Generalitat ha atorgat 2.763.000 euros dels FEDER de la UE a sis projectes del Baix Empordà: a una de les fases de remodelació del Terracotta Museu de la Bisbal; a la fase de finalització estructural i d'obra civil de la nova seu del Museu del Suro de Palafrugell; a les obres de remodelació dels centres històrics de Sant Feliu de Guíxols i de Begur; a la recuperació i instal·lació dels elements arquitectònics del claustre del convent dels agustins de Palamós; i al projecte Espai Ter, Cultura, Música i Desenvolupament local, liderat pel Museu de la Mediterrània de Torroella de Montgrí.

«Quan vinguin, els nostres visitants, no ens reconeixeran!», em diu algú després de comptar els euros dels FEDER per als projectes que he enumerat. «Sí, sí, tens raó», encerto a contestar, «però és una llàstima això del Halloween i els moniatos! Sí, sí, tens raó: no ens reconeixeran».

LA GARROTXA

joan sala

Les festes porten cua | Les festes majors de moltes localitats sembla que propicien que hi hagi disbauxa, soroll, brutícia i consegüentment enfrontaments entre els organitzadors i els veïns del centre, que són els que més ho pateixen, ja que aquesta part de les ciutats sovint és l'escollida per fer la majoria dels actes lúdics. Almenys això ha passat a Olot i enguany ha estat el cavall de batalla d'un seguit de rèpliques i contrarèpliques en els setmanaris locals, durant setmanes. Una part dels ciutadans estan tips dels sorolls fins a altes hores de la nit i de la brutícia de formes molt diverses que comporten les festes, però les seves opinions topen frontalment amb la dels organitzadors, que valoren la participació i el civisme d'una gran majoria, i que ben segur que no voldrien de cap manera que els actes festius acabessin amb bretolades. La impressió dels primers és que la permissibilitat de les autoritats arriba a cotes intolerables, mentre que els responsables de festes recorden que es fan molts altres actes festius i s'intenta controlar els conflictius. En molts moments les reflexions d'uns i altres van per camins paral·lels.



ACN